

Indenrigsminister, om der ikke er foretaget Dispositioner med det Formaal for Øje at faa disse fra Udvalgets Side den Gang ønskede Oplysninger tilvejebragt.

Hvad Enkelthederne i Lovforslaget angaar, skal jeg ikke sige meget om dem. Adskilligt af det, der er at bemærke, er jo af ganske samme Art som det, der er udtalt angaaende tilsvarende Ændringer i Forbindelse med det Aldersrentelovforslag, vi nylig har haft til Behandling, og jeg finder ikke nogen Anledning til at gentage disse Bemærkninger. Paa en Række Punkter giver Lovforslaget en klarere Affattelse end den hidtil gældende Lovgivning, fjerner Uklarheder og Anledninger til Misforstaaelser; som den bestaaende Lov unægtelig indeholder, og i saa Henseende maa Fremskridtet anerkendes. Men dermed er egentlig alt det gode, som kan siges om dette Lovforslag, sagt.

Hvis vi skal til en Ændring af denne Lovgivning, som gør, at den kommer til at angaa saa langt talrigere Kredse, end Tilfældet hidtil har været, saa tror jeg rigtignok, at vi maa have dette lagt paa et ganske anderledes rationelt Grundlag, end det her er sket. I 1919 behandlede man det da foreliggende Forslag i Udvalg, og det fremgaar af Udvalgets Betænkning, at man i høj Grad beskæftigede sig med Spørgsmaalet om at indføre de saakaldte glidende Transsgrænser, og til dette Ønske har ogsaa den nuværende Justitsminister, det ærede Medlem af det høje Landsting Hr. Steincke, ved Sagens Behandling i Marts 1920 i Landstinget absolut sluttet sig. Han udtalte den Gang — og deri er jeg ganske enig med ham —, at det er stødende, at man vil give en Enke i København, som har 2 400 Kr. og 4 Børn, Adgang til at faa en Understøttelse paa ca. 1 200 Kr. til disse 4 Børn, medens en Enke, hvis Indkomst blot ligger et Par Hundrede Kroner højere, og som ogsaa har 4 Børn, aldeles intet kan faa.

Jeg tror, at hvis man skal til at beskæftige sig med i saa vid Udstrækning, som Talen her er om, at udvide Rammerne for denne Lovgivning, bliver det ganske nødvendigt, at man kommer ind paa en anderledes fin Graduering af Understøttelsernes Højde efter Børnetallet og efter den Indtægt og Formue, som den vedkommende maatte have, end den, der er nedlagt i det her foreliggende Lovforslag. Skal man kunne yde Støtte til Enker, eventuelt Enkemænd, hvis Indkomst ligger op mod disse Grænser, maa Understøttelserne være minimale, thi ellers er

det ganske udelukket, at man kan komme op paa Understøttelsehøjder som dem, der her er foreslaaet, og som maaske bør gives til saadanne Enker, eventuelt ogsaa Enkemænd, hvis Indtægter ligger væsentlig nede under de Maksimalgrænser, som er fastsat i Loven.

Det er nemlig klart, at til en Udgiftsforøgelse fra et Par Millioner Kroner op til 9—10 Mill. Kr. til Løsning af denne Opgave kan vi, saaledes som de finansielle Forhold er saavel i Stat som i Kommuner, ikke række Haand. Om en saadan Udvidelse bør der efter vor Mening absolut ikke være Tale. Men vi er, som sagt, rede til at gaa til Forhandling om Spørgsmaalet i et Udvalg, vi er rede til at undersøge, om man skulde kunne finde en saadan Udformning af hele denne Lovgivning, at man samtidig med, at man udvidede Rammerne, om ikke i samme Grad som her er foreslaaet, saa dog betydeligt, kan opnaa at gennemføre denne Lovgivning uden væsentlig øgede Udgifter; thi saa længe de finansielle Forhold ligger, som de gør, maa det være en uafviselig Betingelse for en Ordning paa dette Omraade, at man udgiftsmæssig holder sig i alt væsentligt indenfor de Rammer, som man hidtil har holdt sig indenfor paa dette Omraade.

Parkov: I Anledning af det i forrige Samling, 1923—24, privat indbragte Lovforslag om samme Emne som det foreliggende udtalte jeg paa mit Partis Vegne — det findes refereret i Folketingstidende for 1923—24 Sp. 2819—20 —, at selv om man kunde sympatisere med, at man kom videre ud med Grænserne for den Hjælp, der kunde ydes dels til Børn af Enker, og muligt ogsaa kunde komme saa langt ud, hvad der i og for sig kunde være god Anledning til at undersøge og overveje, at man ogsaa kunde yde Understøttelse til Børn af Enkemænd, var det dog efter min Mening tvivlsomt, om Tidspunktet den Gang var egnet til at udvide Opgaven og øge Udgifterne saa betydeligt, at det vilde have sin store Vanskelighed at angive, hvorfra de nødvendige Midler skulde skaffes til Veje.

Hvis den Betragtning var rigtig i Fjor — og det tror jeg det blev erkendt, at den var —, saa forekommer det mig, at man maa sige, at Tidspunktet heller ikke kan være belejligt i Aar, paa et Tidspunkt, hvor de økonomiske Forhold er saa vanskelige for baade Staten og Kommunerne — og det er med Rette, at man ogsaa anfører Kommunerne —, er